

La litúrgia no és cosa només de capellans

Dg, 24/03/2013 per La puntada

[La puntada](#)

Mercè Solé és militant de l'ACO

He de reconèixer que durant molts anys he viscut més aviat d'esquena a la litúrgia, que em semblava una forma encarcarada de regulació de la comunicació amb Déu. Una mena de "check-point" on un tècnic eclesiàstic anomenat liturgista, inflexible i amb cara de pomes agres, permetia o no l'accés de les meves pregàries al destinatari. Com si al de Dalt o a mi ens fessin falta intermediaris.

Doncs amb els anys he anat canviant d'opinió, per diversos motius:

- 1- Em vaig casar amb un liturgista, que ni és inflexible ni mai no ha tingut cara de pomes agres.
- 2- Treballo al Centre de Pastoral Litúrgica, maquetant textos i tractant liturgistes el 90 % dels quals són uns xicots encantadors (l'altre 10 % ho són menys, però això passa a totes les famílies).
- 3- He anat coneixent i assaborint diverses formes de pregària de l'Església.

Veig que els gestos i els textos litúrgics ajuden a aprofundir en la fe i que no són d'efectes immediats. Sovint, per assaborir-los, calen temps, formació i rutina, aquella cosa que sempre ens sembla espantosa, però que ens ajuda a funcionar quan estem encallats, en qualsevol àmbit de la vida.

M'agrada també compartir pregària i litúrgia amb tots els cristians del món sencer que probablement avui i ara celebren el mateix que jo. I amb els qui ens han precedit, perquè moltes pregàries tenen orígens mil·lenaris, encara que fan servir un llenguatge pel meu gust massa encarcarat propi d'una societat medieval.

La litúrgia, doncs, ha reforçat el meu sentit comunitari i també m'ha fet anar més enllà d'on arribaria jo soleta inventant-m'ho tot de cap a peus. Val a dir que aquest gust per la litúrgia "oficial" no està exempta de crítica (em sembla que convindria revisar unes quantes coses) i continua acompanyat del gust per determinats cants, pregàries espontànies, testimonis compromesos, etc. Dit d'una altra manera, la litúrgia de l'Església catòlica de cap manera no és incompatible amb la vida ni amb la nostra forma d'expressar-nos.

Ho comento perquè contemplo com alguns liturgistes (els del 10 % de les pomes agres, i algun més de nostàlgic) sospiren per retornar a formes anteriors al Concili, perquè la missa es faci en llatí (consideren que és una llengua "més afí al misteri", és a dir, els sembla que no entendre el llenguatge reforça el sentit del sagrat!), perquè rebutgen la participació dels laics i perquè, en definitiva, entenen la litúrgia com una forma de poder, expressió d'una Església més vertical i masclista que mai. La majoria de congressos de liturgistes (en un 99 %, capellans), en lloc de reflexionar sobre com apropar més la litúrgia i el seu llenguatge a la vida de la gent, i de plantejar-se què cal modificar en el futur, repeteixen incansablement la història de la litúrgia i els llocs comuns.

Però potser per això mateix em sap greu que de vegades en els ambients

“progres”, la litúrgia es contempli com si estigués en contradicció amb una Església dinàmica i compromesa. Hi ha capellans que, amb una formació que molts laics no tenim, desaprofiten l’ocasió de fer pedagogia sobre el significat de l’experiència litúrgica. Sobretot perquè em sembla que en el futur comptarem amb menys capellans i que per tant el to de les celebracions litúrgiques haurà de ser més el de la comunitat que no pas el del prevere, que ara encara marca molt. I també perquè és com segrestar la connexió amb l’Església universal. Val la pena fer l’esforç d’explicar –de forma crítica, per què no!– el calendari, els gestos i els textos litúrgics.

Tots hem viscut celebracions que amb voluntat de “desmarcar-se” de l’oficialitat i d’encabir-hi una vida compromesa, de vegades es queden a mig camí: són igual o més llargues, no necessàriament més participades, estan atapeïdes de text, on sovint hi ha més anècdota que testimoni. Sortir-se del guió no sempre garanteix celebracions reeixides. Si a la llarga ens hem d’enfrontar amb intents de tornar enrere en la litúrgia de l’Església, o si senzillament volem que aquesta litúrgia sigui més adequada a la nostra forma de viure la fe, més val que tots plegats l’entenguem millor i que la nostra crítica no vingui només de la ignorància o de la superficialitat. Perquè la litúrgia no és cosa només de capellans.